

AVRAM IANCU - 200!

Nr.9(49/septembrie 2024)

Carul cu nestemate din Canare (secvență dintr-un roman nenăscut)

Gruia COJOCARU

Când a intrat în apă, soarele lovea aproape vertical, apropierea de Ecuator făcându-l să îngăduie mai multă vreme în creștetul văzduhului. În vreme ce puținii turiști de pe plajă căutau să fugă de arșiță, țăranul era înfierbântat nu de sărutul astrului biruitor, ci de suflul unor senzații lăuntrice, pe care le credea ucise de timp. Totuși, deși zguduit în sinele său, era conștient că plutește într-un aer naiv, adolescentin, iar materializarea șanselor i se părea improbabilă. Era însă hotărât să joace totul pe o singură carte. Misterioasă, enigmatică, blonda pe care-o descoperise în complexul hotelier în care se cazaseră, își făcuse loc în sufletul său. Culmea e că *"invadatoarea"* era străină de izbândă, ori mai curând, își zicea ironic țăranul, se lipsea de așa trofeu...

"Bagă-ți mințile-n cap, istețule! Dama are cel mult jumătate din vârsta ta, și, în plus, e genul de star de cinema, ce poți să sperii!?" se întreba țăranul înotând tulburat pe luciul Atlanticului. După câteva sute de metri, a schimbat direcția. Plutea paralel cu țărmul. Își fixase ca țintă o stâncă, ultima din raza de vedere, în care valurile se spărgeau, împrôscând stropi de lumină în jur. Cel puțin doi kilometri, după estimarea lui. *"Nu mă grăbesc"*, își spuse, *"când ajung, atunci e bine!"*

Cu stânca de care aproape că nu-și dezlipea privirea în obiectiv și cu blonda ce-i forfecă fără milă materia din piept, trupul țăranului topea fără prea mult efort hălci bune din traseu. Văzu la o oarecare distanță o sumedenie de surfiști, care lunecau cu viteză pe plăci remorcate cu un catarg, unde era întinsă o velă. Primul său gând a fost să se retragă spre mal. Apoi, constatând că nu există geamanduri, și-a zis că, de vreme ce nu deranjează pe nimeni, se cuvine să fie, la rândul-i, lăsat în legea lui. La un moment dat se apropie de el un surfist. Îi spuse ceva într-un grai străin, iar țăranul, înotând în picioare, ridică brațele și dădu din cap a nedumerire. Surfistul plecă, iar țăranul ținti din nou stânca. Veni apoi alt individ, după care se apropie și o tânără ce practica sportul nautic. Vorbeau și gesticulau cu multă convingere, însă țăranul le indică printr-un gest larg al mâinii stângi imensitatea albastră dimprejurul lor. Unul dintre ei își duse înspre ochi arătătorul și degetul mijlociu, mimând litera V. Atunci țăranul pricepu – exista riscul să nu fie văzut, iar pericolul unui accident fatal era real. *"Da, își zise el, m-am comportat nătâng în ocean, ca pietonul care n-a pus în viața lui mâna pe volanul unui automobil și care, noaptea, mergând pe marginea drumului, în vreme ce două mașini își intersectau luminile în dreptul lui, avea pretenția să fie văzut și protejat de șoferi, că, de, și el vede autovehiculele!"* *"Am o scuză, cam palidă, ce-i drept, își continuă gândul țăranul, sunt la fel de ignorant, din moment ce nici eu n-am mers vreodată cu surf!"*

Abia a început să înoate spre mal, că două bărci cu motor, conduse de doi indivizi, care puteau la fel de bine să fie turiști ori salvamari, l-au înconjurat, făcând cercuri furioase în jurul său. Unul era nervos, îi arunca niște vorbe, ce puteau însemna orice, da' era lesne de înțeles că nu puteau fi decât reproșuri, poate chiar mai mult. Celălalt era calm. Vântul se întetise, așa că valurile zvâcneau aprig. Când a dat să-și (re)alimenteze plămâni cu aer, un jet de apă au pompat cele două tipuri de valuri direct în stomacul țăranului. Însă n-a intrat niciun strop de lichid pe căile respiratorii. *"Cel de Sus"*, gândi el fulgerător, cu recunoștință. De regulă, în astfel de situații, apa pătrunde spre plămâni și, dacă n-o poți elimina imediat, urmează sufocarea, pentru că mișcările devin haotice și apa inundă tot interiorul omului. Totuși, de încă o rotire a bărcilor era nevoie pentru marea lui *"odihnă"*. Rotirea s-a produs, iar cel iritat a plecat fără să-l privească. Țăranul a mai supt o gură de apă, era încă lucid, dar obosit și moale, însă celălalt i-a aruncat o plasă dreptunghiulară, rigidă, cu ochiuri groase, ca de năvod, care era legată de o frânghie. Cu mișcări greoaie s-a agățat de ea, individul a tras de frânghie cu putere, ancorând plasa de barcă sus, oblic, în niște cârlige, apoi a accelerat întins înspre mal. La țărm necunoscutul i-a întins mâna și, surâzător, i-a arătat steagurile ce fluturau deasupra nisipului, dispuse din loc în loc. Pe fiecare scria WORLD CUP. Cupa Mondială de Wing-surfing era în desfășurare de etapă în preajma Insulei Fuerteventura...

Țăranul a privit lung, a zâmbit – carul cu nestemate se răsturna încet în Canare –, a îngăduit câteva clipe, apoi a țâșnit cu forță înspre locul unde intrase în apă, alergând pe nisipul galben-vinețiu, negru pe alocuri.

N-a mai intrat în apă. Sub umbrelă s-a trântit pe șezlongul de lângă Ștefan, care citea o revistă germană cu specific medical, însă a căutat soarele aproape imediat, constatând că cele 30 de grade din aer nu fuseseră suficiente pentru a-l încălzi, după ieșirea din ocean. Adevărul era că unul dintre motivele

AVRAM IANGU - 200!

Nr. 9(49)/septembrie 2024)

pentru care oamenii nu îngăduiau prea mult în apă ținea de temperatura acesteia. E o diferență uriașă față de senzația binefăcătoare pe care, după o partidă de înot, o poți încerca la Marea Neagră.

Cât despre Marea Mediterană, atât de suav și de cald te unduiești la cele, de regulă, 28 de grade încât aproape c-ai reuși să și dormi în apă, inclusiv noaptea, dac-ai avea un set de brațe suplimentare, care să-ți mențină creștetul la suprafață. Atlanticul însă era rece, crud. Nemilos, sălbatic, dar onest, te avertiza din start că nu-i de glumă cu el, nu te provoca lasciv, precum mările calde, cu arome de amazoane, dornice de întâlniri voluptuoase, dar veșnic la vânătoare de viață. Prin comparație, riscul de a sfârși în "ghearele" ori între "colții" oceanului era mult limitat, "monstrul" nu te îmbia să înoți prea departe, de vreme ce-ți clănțneau dinții de frig atât la intrarea, cât și la ieșirea din apă.

- Cum a fost în "baltă"? îl întrebă Ștefan.

- Excelent, dar pentru azi e destul!

- Mă mir, la Mallorca stăteai ziua-ntreagă în apă, însă știm care-i diferența! adăugă el zâmbind.

Dar e mai bine, așa vom explora împreună insula.

- Mie-mi convine oricum, înotul, prima oară într-o vacanță, a devenit element secundar.

Prioritate-i în altă parte! adăugă el încet, ca pentru sine.

Ștefan oricum nu-l auzi, se cufundase deja într-un articol despre ultimele studii din chirurgia maxilo-facială. Între timp, țăranul s-a încălzit și a simțit nevoia să-și ude tălpile. Voia să simtă esențele subtile ale oceanului, precum bucătarul care adaugă un ultim praf de mirodenii, ori de sare în mâncare pentru potențarea aromelor. Nepotul său, Andrei, îl văzu și-i aruncă o minge de rugby pentru copii. A zărit-o în ultima clipă, dar a prins-o și i-a aruncat-o rapid Ilincăi, care aștepta.

- Rămâi tu cu Andrei, vreau să înot puțin cu Ilinca! îi ceru Ecaterina.

S-au depărtat iute, înotând câțiva zeci de metri, apoi s-au oprit privind înapoi. Țăranul simulă c-ar arunca mingea, sora lui flutură degetul arătător a refuz, însă nepoata îi făcu semn să le-o trimită. Unchiul făcu doi-trei pași în ocean și aruncă mingea cu toată forța, depășindu-le. Ecaterina se strădui s-o recupereze, dar, chiar dacă înota destul de repede, mingea se depărta mai iute. După un minut a

AVRAM IANCU - 200!

Nr.9(49/septembrie 2024)

renunțat. Țăranul măsură distanța, însă, văzând cu ce viteză e dusă mingea de curenți, realizează că nici el n-are vreo șansă.

Cele două au ieșit din apă. Ilinca plângea în hohote, contaminându-l de bocet și pe fratele său. Degeaba le zicea Ecaterina c-o să le cumpere una asemănătoare, ori chiar alta mai frumoasă, copiii pe cea capturată de ocean o voiau.

- Știi, îi zise țăranul lui Ștefan, în drum spre hotel, la școala mea copiii au aceleași reacții în situații similare. Pe mine mă deranjează profund, însă am găsit antidotul...

- Care-i? îl întrebă neîncrezător cumnatul său.

- „Să plângi când cineva apropiat moare, nu pentru orice fleac!” asta le spun. Dur, fără menajamente! Și, crede-mă, efectul este imediat: copilul se potolește instant, zguduit!

- Dar nu-i rănești sensibilitatea?

- Când moartea lovește, nu te-ntreabă dacă ești dispus să o primești la masa familiei tale, mai mult sau mai puțin extinsă! La clasa la care activez, la catedră, am cazuri de copii cu părinți tineri decedați, e mai bine să-i pregătești pe elevi și pentru fața dureroasă a existenței!

Ștefan încuviință. Format la școala grea a medicinei militare, cunoștea direct relația cu moartea și atitudinea oamenilor în fața ei. Dar, cum era o fire pozitivă, schimbă subiectul:

- Să facem repede un duș și să ne plimbăm prin Costa Calma!

- Țasta-i numele stațiunii noastre? întrebă țăranul.

- Da, și poate că închiriem o mașină, să explorăm insula!

- Important e să ne întoarcem la masa de seară!...

- Parcă nu puneai prea mare accent pe mâncare! se amuză Ștefan.

- Aici sunt delicatose la care n-am acces în țară! se apăra el.

Îl interesa în mică măsură masa, acasă mânca frugal de câțiva ani, fără să tânjească după ospete pantagruelice, însă, la câte-un eveniment la care, uneori, era invitat știa să prețuiască iscusința unei mâini care trudea în bucătărie. Acum însă nu-i stătea capul la rafinamentul gastronomiei spaniole, ci la prilejul de a reîntâlni "invadatoarea" la orele cinei. Prioritatea. Și nu voia cu niciun chip să rateze oportunitatea.

(va urma)